

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa
6.Kbf.33/2024/14.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. október 16. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A bántalmazás hivatalos eljárásban büntette és más bűncselekmény miatt vádlott1 rendőr főtörzsőrmester és társa ellen indított büntetőügyben a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa 2024. március 7. napján kihirdetett Kb.I.61/2023/17. számú ítéletét megváltoztatja.

vádlott1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 1 (egy) év börtönbüntetésre, vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlott büntetését 200 (kettőszáz) napi tétel, napi tételenként 1500 (ezeröttszáz) forint pénzbüntetésre és 1 (egy) év soron következő fizetési fokozatra előírt várakozási idő meghosszabbítására súlyosítja.

vádlott1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását 2 (kettő) évi próbaidőre felfüggeszti.

vádlott1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlott a szabadságvesztés végrehajtása esetén legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

vádlott1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlottat előzetesen mentesíti a büntetett előlethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól.

vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlott részére a 300.000 (háromszázezer) forint pénzbüntetés megfizetésére 10 (tíz) havi részletfizetést engedélyez. Az első havi részlet az ítélet jogerőre emelkedését követő hónap 10. napjáig, minden további részlet az azt követő hónapok 10. napjáig esedékes.

vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlott, ha a pénzbüntetést nem fizeti meg, illetve egyhavi részlet megfizetését elmulasztja, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét fogházban végrehajtandó szabadságvesztésre kell átváltoztatni, ez esetben egy napi tétel helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

Az elsőfokú eljárás során felmerült összesen 280.998 (kettőszáznolcvanezer-kilencszázkilencvennyolc) forint bünygyi költségöl köteles vádlott1 rendőr főörzsrőrmester I. rendű vádlott külön 62.720 (hatvankettőezer-hétszázhusz) forintot, míg vádlott1 rendőr főörzsrőrmester I. rendű és vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlott egyetemlegesen 218.278 (kettőszáztizennyolcezer-kettőszázhetvennyolc) forintot az államnak megfizetni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét vádlott1 rendőr főörzsrőrmester I. rendű és vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlott tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2024. március 7. napján kihirdetett Kb.I.61/2023/17. számú ítéletével vádlott1 rendőr főörzsrőrmester I. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki bántalmazás hivatalos eljárásban bűntettében [Btk. 301. § (1) bekezdés], ezért őt 300 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint pénzbüntetésre és 1 év rendfokozatban visszavetésre ítélte. Az így kiszabott összesen 450.000 forint pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett. Az elsőfokú katonai tanács vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlottat bűnösnek mondta ki jelentési kötelezettség megszegésének vétségében [Btk. 440. § (1) bekezdés], ezért őt 100 napi tétel, napi tételenként 1.500 forint pénzbüntetésre ítélte. Az így kiszabott összesen 150.000 forint pénzbüntetés megfizetésére 10 havi részletfizetést engedélyezett. A bíróság továbbá egyetemlegesen kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült 260.470 forint bünygyi költség megfizetésére.

[2] A katonai ügyész 3 munkanap gondolkodási időt követően a kihirdetett ítélettel szemben az I. rendű vádlott terhére – a katonai mellékbüntetés érintetlenül hagyásával – súlyosításul végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabásáért, míg a II. rendű vádlott terhére a kiszabott pénzbüntetés mértékének felemelése érdekében jelentett be fellebbezést. vádlott1 rendőr főörzsrőrmester I. rendű és vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlott egyaránt felmentésért, meghatalmazott védőik elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbeztek.

[3] Az ügyészség a fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az I. rendű vádlott vonatkozásában a kiszabott pénzbüntetés még a rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés alkalmazásával együtt sem alkalmas arra, hogy akár az elkövetőt, akár mászt visszatartson hasonló jellegű bűncselekmények elkövetésétől. Álláspontja szerint a bíróság eltúlzottan enyhe ítéletet hozott, amikor úgy alkalmazott az ügyészi mértékes indítványban

megjelölt büntetésnél enyhébb büntetést, hogy az I. rendű vádlott végig tagadta a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Az ügyészség hangsúlyozta továbbá, hogy a II. rendű vádlott tagadására figyelemmel a vonatkozásában kiszabott egy napi tétel összege eltúlzottan enyhe, annak emelésével lehet elérni, hogy a kiszabott pénzbüntetés arányban álljon az elkövetett cselekmény tárgyi súlyával. Érvelése szerint erre a II. rendű vádlott vagyoni, jövedelmi viszonyai lehetőséget adnak.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.462/2024/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést mindkét vádlottnál kiegészítéssel tartotta fenn, a védelmi fellebbezéseket pedig nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a bűnügyben releváns és még elérhető bizonyítékokat vizsgálta, azokat egyenként és együttesen értékelve – a két vádlott védekezésével szemben – állapította meg az ítéleti történeti tényállást. E tényállás mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott megalapozatlansági okoktól, így felülbírálatra alkalmas. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is kellő terjedelemben tett eleget. Utalt arra is, hogy a rögzített tényállás alapján a bíróság okszerű következtetést vont mindkét vádlott bűnösségére nézve, valamint törvényesen minősítette elbírált bűncselekményeiket. Ugyanakkor felhívta a figyelmet arra, hogy anyagi jogszabályt sértően tévedett az elsőfokú bíróság, amikor vádlott1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlottnál alkalmazni rendelte a Btk. 33. § (4) bekezdésében foglaltakat. Az ügyészség álláspontja szerint az I. rendű vádlottal szemben elbírált bűncselekmény büntetési alakzatához igazodó, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetést kell kiszabni, a Btk. 102. § (1) bekezdésének alkalmazása és a kiszabott katonai mellékbüntetés mellett. Rámutatott arra is, hogy az elsőfokú katonai tanács a II. rendű vádlottnál eltúlzottan alacsony mértékben határozta meg ítéletében a kiszabott pénzbüntetés napi tételszámát, mert az nem tükrözi az elbírált katonai vétség tényleges tárgyi súlyát, míg a napi tételhez rendelt összeg megfeleltethető a tiszthelyettesi illetménnyel bíró II. rendű vádlott valós teherbíró képességének. Érvelése szerint ugyanakkor a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok maradéktalan elérése végett a II. rendű vádlottal szemben fizetési fokozatban várakozási idő meghosszabbítása katonai mellékbüntetés kiszabásának is helye van. Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg. Ennek keretében az I. rendű vádlottal szemben – a kiszabott katonai mellékbüntetés érintetlenül hagyásával – súlyosításul szabjon ki a Btk. 85. §-ának felhívásával a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontjában írt börtön végrehajtási fokozatú, végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztést, egyben alkalmazza a Btk. 102. § (1) bekezdésében írtakat, továbbá a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjára alapítottan rendelkezzen arról, hogy a szabadságvesztés esetleges végrehajtása esetén az I. rendű vádlott a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra; vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlottal szemben súlyosításul szabjon ki felemelt napi tételszámú, a Btk. 50. § (1) és (3) bekezdése szerinti pénzbüntetést, valamint katonai mellékbüntetésül alkalmazzon a Btk. 136. § (1) bekezdés b) pontja és 140. § (1a) és (2) bekezdése szerinti fizetési fokozatban várakozási idő meghosszabbítását.

[5] Az I. rendű vádlott védője a fellebbezése írásbeli indokolásában kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság mérlegeléssel hozott döntése során a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyoldalúan vette figyelembe, holott azokból az I. rendű vádlott bűnösségére egyértelműen következtetni nem lehet. Hivatkozott arra, hogy a

törvényszék katonai tanácsa a védelem által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította, azonban azok elutasítását nem indokolta. A védő szerint ezáltal sérült a védelemhez való jog. Kifogásolta továbbá a sértett, a sértett kirendelt védője és anyanyelvi tolmácsa tárgyaláson történő kihallgatásának, az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítésének elmaradását, ezek pótlására tárgyalás tartására tett indítványt. Az előterjesztett indítványok elutasítása esetére elsődlegesen azt kérte, hogy az ítéletábla az elsőfokú ítéletet megváltoztatva az I. rendű vádlottat a terhére rótt bűncselekmény elkövetése alól bizonyítottság hiányában mentse fel. A bűnösség megállapítása esetére a védő előadta, hogy álláspontja szerint a büntetés kiszabásánál az enyhítő körülmények nem kellő súllyal és nem teljes körben kerültek figyelembevételre. Kiemelte, hogy a sértett maga nem kívánta az I. rendű vádlott megbüntetését, amely álláspontja szerint nyomatékos enyhítő körülményként veendő figyelembe. Továbbá utalt arra, hogy az I. rendű vádlott rendfokozatban visszavetése nyilvánvalóan a keresetere is hatással lesz, mely hátrányosan érinti az általa tartott 3 gyermeket. A fentiekre tekintettel másodlagosan azt indítványozta, hogy az ítéletábla az elsőfokú ítéletet változtassa meg és az I. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetést jelentősen enyhítse.

[6] A II. rendű vádlott védője is előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részleges megalapozatlanságban szenved, mert a tényállás részben hiányos, részben felderítetlen és a törvényszék katonai tanácsa a megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett. A védő tárgyalás megtartását indítványozta annak érdekében, hogy azon a sértett folytatólagos tanúkihallgatása, illetve a kapcsolódó szembesítések megtörténhessenek. Ennek elmaradása esetére a védő az ítélet részbeni megalapozatlanságának ügyiratok alapján történő kiküszöbölést kérte a másodfokú tanácstól. Álláspontja szerint ugyanis a bizonyítékok nem alkotnak megfelelően zárt logikai láncolatot a bűnösség megállapításához, ezáltal sérült az „in dubio pro reo” büntetőeljárás alapelve. A védő ezt követően összefoglalta mindazt, ami álláspontja szerint a vádlottak és a sértett vonatkozásában, továbbá az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján tényként megállapítható. Kifogásolta, hogy az elsőfokon eljáró bíróság elmulasztotta meghallgatni a sértettet, aki a közvetlenség elve alapján tudott volna nyilatkozni az esetleges korábbi sérüléseire, a vádban szereplő eseményekkel kapcsolatban, illetve a vélelmezett bántalmazója vonatkozásában. Előadta, hogy álláspontja szerint az orvosszakértői vélemény kiegészítésének is lett volna jelentősége, annak tisztázása érdekében, hogy a sérülés keletkezési mechanizmusa feltétlenül ütéstől ered-e, vagy esetleg a korábbi, orrot ért trauma miatt kialakult rendellenesség miatti érzékenységi okán tüszőgyulladás vagy erősebb orrfújás miatt is keletkezhetett. A közvetett tanúkkal kapcsolatban azt az észrevételt tette, hogy vallomásaik az igazán releváns és a bűncselekmény megvalósulását eldöntő kérdésben nem bírnak jelentőséggel. Minderre figyelemmel a védői érvelés szerint a zárt logikai lánc nem áll össze, a kétséget kizárni nem lehet, a bántalmazás nem bizonyítható, ezáltal a II. rendű vádlott nem tett valótlant tartamú jelentést, nem valószínűsítette meg a terhére rótt bűncselekményt. Mindezek alapján elsődleges indítványa felmentésre irányult. Másodlagosan a pénzbüntetés enyhítésére tett indítványt. E körben kérte figyelembe venni, hogy a II. rendű vádlott büntetlen előéletű, nő, gyermektelen, egy személygépkocsi képezi vagyonát. Szolgálati jogviszonya 2018. szeptember 1. napjától folyamatos, előjárója szorgalmas, aktív, önmagát fejlesztő, motivált rendőrként jellemezte. Büntetést a nyilvántartást nem tartalmaz. Fenyítve nem volt, egy alkalommal főkapitány pénzjutalmában részesült, azaz a parancsnoki jellemzése jónak mondható. Utalt továbbá a jelentős időmúlásra is, amely a II. rendű vádlottnak nem felróható.

[7] Az I. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fellebbezésének irányát és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta. Kiemelte, hogy az eljárás során mindvégig arra törekedtek bizonyítási indítványaik megtételével, hogy a tényállás teljeskörűen megállapításra kerüljön. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság maga eltérő tényállást is megállapíthat, amely alapján felmentésnek van helye. Másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését kérte az I. rendű vádlott esetében feltárt enyhítő körülmények számára és súlyára figyelemmel.

[8] A II. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezése irányát és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy szükség lett volna a sértett tárgyaláson történő kihallgatására a közvetlenség elvére figyelemmel azért, mert e nélkül, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítése nélkül zárt logikai lánc hiányában nem állapítható meg a II. rendű vádlott büntetőjogi felelőssége. A megállapítható tényeket és a rendelkezésre álló bizonyítékokat elemezve elsődlegesen a II. rendű vádlott felmentésére tett indítványt. Másodlagos indítványa a kiszabott büntetés enyhítésére irányult a már ismert enyhítő körülmények számára és súlyára figyelemmel.

[9] vádlott1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlott az utolsó szó jogán a családi körülményeivel kapcsolatosan kiemelte, hogy 3 gyermek tartásáról gondoskodik, és időközben a nagyobbik ikerfiáról kiderült, hogy autista. A rendőri pályát élethivatásának tekinti, azt mindig a legjobb tudása és a jogszabályok szerint végezte parancsnokai megelégedésére. Énidegen tőle az erőszak alkalmazása, a kényszerintézkedések során azt mindig jogszerűen és arányosan alkalmazta. Közvetlen előjárói visszavárják, számítanak a munkájára, akárcsak a működési területén élők. Hangsúlyozta, hogy KMB-s munkája élethivatás, azt szívesen és a társadalom hasznára végzi.

[10] vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy nem követett el bűncselekményt és szeretné megtartani a rendőri hivatását.

[11] Az ügyész, a vádlottak és a védők által bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel az ügyben a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján teljeskörű. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, továbbá az indokolás helyességét.

[12] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának eljárása jórészt perrendszerű volt, hatályon kívül helyezést eredményező abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést a bíróság nem vétett. Ugyanakkor észlelte, hogy az elsőfokú katonai tanács határozatának indokolása nem tartalmazza a

bizonyítási indítványok elutasításának indokolását, amellyel megsértette a Be. 561. § (3) bekezdés f) pontját. Ez az eljárási szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására nem volt lényeges hatással, nem eredményezte a védekezéshez való jog megsértését.

[13] A fellebbviteli bíróság a felülbírálat során megállapította azt is, hogy a törvényszék katonai tanácsa mind az előkészítő ülés, mind a tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta. A vádirat bíróságra érkezését követően a törvényes határidőben előkészítő ülést tűzött ki, majd a vádlottak bűnösséget tagadó nyilatkozatát követően tárgyalásra tért át. Mind a vádlottakkal, mind a tárgyaláson kihallgatott tanúkkal szemben törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott és az ügy egyéb bizonyítékait is az előírt formában tette a bizonyítás anyagává.

[14] Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor a sértett vallomását ismertette a tárgyaláson, hiszen előzetesen - a védők bizonyítási indítványának megfelelően - idézte őt a tárgyalásra. A sértett a tárgyaláson nem jelent meg, idézése ugyanakkor a Be. 132.§ (2) bekezdésének b) pontja értelmében beállt kézbesítési vélelem alapján szabályszerű volt, ezért az elsőfokú bíróság Be. 116.§ (1) bekezdés b) pontja alapján helyesen rendőri elővezetés iránt is intézkedett. Az erről készült rendőri jelentés alapján az eljáró katonai bíró törvényesen állapíthatta meg, hogy a sértett ismeretlen helyen tartózkodik, így a Be. 527. § (1) bekezdés a) pontja alapján törvényesen olvasta fel és tette a bizonyítás anyagává a sértett nyomozati vallomásait.

[15] A vádlottaknak és a védőknek eltérő tényállás megállapítására és felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

[16] Az elsőfokú bíróság a történeti tényállást mérlegelési jogkörében állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az elsőfokú katonai tanács a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette. Ennek során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta. A vádlottak a nyomozás során nem tettek vallomást. A tárgyaláson tagadták bűncselekmény elkövetését. Az I. rendű vádlott érdemi védekezése szerint az ismételt ruházatátvizsgálás során a sértett megtalált okmányait az asztalra tette, az adhatott ki csattanó hangot, mert nem történt bántalmazás. A sértett orra azért kezdett vérezni, mert erőltetve megfújta azt. A II. rendű vádlott ezzel azonos tartalmú védekezést terjesztett elő, utalva arra, hogy mivel nem történt bántalmazás, ezért nem is írt valótlan a jelentésében. Az elsőfokú katonai tanács a vádlottak védekezésének leellenőrzése és a tényállás tisztázása érdekében tanúként hallgatta ki a helyiségben tartózkodó tanú2 rendőr főhadnagy készenléti bűnügyes nyomozót, valamint tanú3 rendőr őrnagyot, akik egybehangzó vallomása szerint az igazolványok asztalra tételét követően figyeltek fel csattanásra, és amikor odatekintettek a sértetre, azt látták, hogy előre görnyedve, vérző orral ül. tanú3 rendőr őrnagy az eseményeket ún. zsebpofonként jellemezte.

[17] Helyesen járt el az elsőfokú katonai tanács, amikor a vádlottak védekezésével szemben a tényállást elsődleges sértett1 sértett felolvasott nyomozati vallomására, az abban foglaltakat alátámasztó felismertetés, szemle és az ismertetett igazságügyi orvosszakértői vélemény adatai alapján állapította meg. A sértett az I. rendű vádlottat jelölte meg olyan személyként, aki egy pofont adott neki nyitott tenyérrel, amelytől eleredt az orra vére. Róla személyleírást adott, őt a felismertetés során kiválasztotta. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapította egyrészt azt, hogy a sértett orrúzódása keletkezhetett az általa előadott módon, kis-közepes erejű pofonütés következtében, másrészt azt, hogy ezen sérülés és a sértett korábbi orrcsonttörése között oki összefüggés nem véleményezhető. Erre figyelemmel nem volt szükség az orvosszakértői vélemény kiegészítésére, mert ismert volt előtte a sértett korábbi orrcsonttörése és arra is nyilatkozott, hogy a pofon okozhatta az orrvérzést. A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás elkövetési magatartásának, más tetteleges bántalmazásának megállapításához a más testét elérő testi épséget vagy becsületet érintő támadás szükséges, amely sérülés bekövetkezésével nem feltétlenül jár együtt. Az elsőfokú katonai tanács tehát közvetlen bizonyítékként értékelte a sértett terhelő vallomását, közvetett bizonyítékként pedig tanú2 rendőr főhadnagy és tanú3 rendőr őrnagy tanúvallomását, valamint a sértetti előadást alátámasztó igazságügyi orvosszakértői véleményt.

[18] Az elsőfokú katonai tanács ítélete [14]-[26] bekezdéseiben ismertette és értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért nem a vádlotti védekezéseket fogadta el a tényállása alapjául, miért a sértett tanúvallomására és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékokra – különösen a korábban hivatkozott tanúk vallomásaira és az igazságügyi orvosszakértői véleményre – alapította ítéletének tényállását. Minderre figyelemmel a törvényszék katonai tanácsa ítélete [5]-[12] bekezdéseiben marasztaló történeti tényállást állapított meg. A fellebbviteli bíróság sem talált olyan logikai hibát, amely alapján azt kellett volna megállapítania, hogy a perbíróság tényből tényre helytelenül következtetett.

[19] Az elsőfokú bíróság által rögzített tényállás tehát megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdéseiben írt megalapozatlansági okoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla felülbírálata alapjául elfogadta.

[20] A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlottak és védőik fellebbezésükben új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkoztak, új bizonyítási indítványt nem terjesztettek elő, ezért a bizonyítékok újraértékelésére, a tényállás felülmérlegelésére és ezen keresztül eltérő tényállás megállapítása mellett felmentésre irányuló fellebbezésük eredményre nem vezethetett. Az elsőfokú bíróság a ténybíróság, feladata és kötelessége, hogy a vád tárgyává tett tények szempontjából lényeges bizonyítékokat hiánytalanul, egyenként és összhatásában értékelje, amelynek eredményeként az ítéletben a vád tárgyává tett cselekmények történeti tényállását, valamint az elkövetők személyével összefüggő, a cselekményére kiható, azt befolyásoló tényeket megállapítsa. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az elsőfokú bíróság e kötelezettségének eleget

tett, ezért a tényállást illetően a bizonyítékok újraértékelésére, és ezen keresztül a vádlottak felmentésére irányuló vádlotti és védői fellebbezések eredményre nem vezethettek.

[21] A védők a nyilvános ülésen is fenntartották az elsőfokú eljárás során tett és fellebbezésük indokolásában megismételt bizonyítási indítványokat, amelyeket a másodfokú katonai tanács, mint alaptalanokat elutasított. A sértett kirendelt védője, anyanyelvi tolmácsa és a sértettet ellátó orvos tanúvallomása arra nézve, hogy nekik miről számolt be a sértett, az ügy érdemi elbírálása szempontjából nem bír relevanciával a rendelkezésre álló egyéb, korábban ismertetett és értékelt bizonyítékok ismeretében. Az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítése sem indokolt, hiszen tartalmaz megállapításokat a sérülés keletkezési mechanizmusára és arra is, hogy ezen sérülés és a sértett korábbi orrcsonttörése között oki összefüggés nem véleményezhető. Erre figyelemmel pedig a sértett tárgyaláson történő kihallgatása is szükségtelen. A másodfokú katonai tanács meggyőződése szerint mindezek alapján a bizonyítási indítványok teljesítése indokolatlan, szükségtelen, csupán az eljárás elhúzódását eredményezné.

[22] A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és helyes a cselekményeik jogi minősítése is. A Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző bántalmazást hivatalos eljárásban az a hivatalos személy követi el, aki eljárása során mást tetteleg bántalmaz. vádlott1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlott azzal a magatartásával, hogy rendőri intézkedése során pofon ütötte sértett1 sértettet, aki ennek következtében 8 napon belül gyógyuló orrzúzódást szenvedett el, megvalósította a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntettének törvényi tényállási elemeit. A sértett nem terjesztett elő magánindítványt sérülése miatt. A Btk. 440. § (1) bekezdésébe ütköző katonai bűncselekményt az követi el, aki fontos szolgálati ügyben valótlan jelentést tesz, ha a bűncselekmény a szolgálatra jelentős hátrány veszélyével jár. vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlott azzal a magatartásával, hogy az I. rendű vádlott járőrtársaként írt jelentésében elhallgatta, hogy az I. rendű vádlott bántalmazta az előállított személyt, tudva arról, hogy ez mind a parancsnoki kivizsgálás, mind a büntetőeljárás lefolytatását hátráltatja, megvalósította a Btk. 440. § (1) bekezdésébe ütköző jelentési kötelezettség megszegésének vétségét.

[23] Megjegyzi a másodfokú katonai tanács, hogy az ügyben felmerült II. rendű vádlott terhére a szolgálatban köteleességszegés büntettének megállapíthatósága is. Arra figyelemmel azonban, hogy az ügyészség nem tárta fel kellőképpen az ennek megállapításához szükséges tényeket, adatokat, helyes a katonai bűncselekmény minősítése, hiszen aki az általa teljesített szolgálatra vonatkozó előírásokat szegi meg, az szolgálatban köteleességszegést követ el, míg aki az általános jelentési kötelezettségét, úgy ő a jelentési kötelezettség megszegéséért felel. Egyebekben a fellebbviteli bíróság az elsőfokú katonai tanács ítélete [28]-[29] bekezdésében írt jogi indokolásával maradéktalanul egyetért.

[24] Az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése alapos, a védők enyhítést célzó fellebbezése nem megalapozott.

[25] A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa ítélete [31]-[33] bekezdéseiben helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. Tévedett azonban az elsőfokú katonai tanács, amikor a bünteteskiszabási körülményekre figyelemmel alkalmazta az I. rendű vádlott esetében a Btk. 33. § (4) bekezdésében foglaltakat, amelynek törvényi előfeltételei nem is álltak fenn. A fellebbviteli bíróság, egyetértve a fellebbviteli főügyészség okfejtésével, hangsúlyozza, hogy a magyar rendőrség törvényes működésébe vetett közbizalmat külföldi állampolgár előtt súlyosan megsértő, a személyi szabadságában korlátozott sértett kiszolgáltatott helyzetét kihasználó I. rendű vádlott indulati jellegű, előzmény nélküli cselekményének büntetési alakzatával a pénzbüntetésnél súlyosabb büntetés áll arányban. Ezért a másodfokú katonai tanács az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az I. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést 1 év, végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre súlyosította. A bántalmazás hivatalos eljárásban büntette egy évtől öt évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő. A Btk. 80. § (1) bekezdése szerint a büntetést céljának szem előtt tartásával úgy kell kiszabni, hogy az igazodjon a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez. A (2) bekezdés szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke (jelen ügyben 3 év) az irányadó. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a középértéket el nem értő, a törvényi minimumban kiszabott szabadságvesztés büntetés igazodik ténylegesen az I. rendű vádlott személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, bűnössége fokához, továbbá az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához.

[26] A fellebbviteli bíróság a börtönbüntetés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján, mert az elkövető személyi körülményeire és a személyében rejlő társadalomra veszélyességre figyelemmel alaposan feltehető, hogy a büntetés célja annak végrehajtása nélkül is elérhető.

[27] A fellebbviteli bíróság végrehajtás esetére a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

[28] A másodfokú katonai tanács a 8/2015. (IV. 17.) AB határozat alapján hivatalból is vizsgálta az előzetes mentesítés lehetőségét. A Btk. 102. §-a az előzetes mentesítést az érdemességhez köti. Az érdemességet megalapozhatják a büntetés kiszabása körében már értékelt, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztését alátámasztó körülmények (BJD8779., BH1984.480.), a felfüggesztés feltételeinek fennállása azonban önmagában még nem jelenti az érdemesség meglétét, az előzetes mentesítés egy további kedvezményt jelent. Az érdemesség vizsgálata során a bűncselekmény tárgyi súlyát, a bűnösség fokát, az elkövetés körülményeit és indítékát, az elkövető személyiségét, életvezetését, az elkövetés és az eltelt idő közötti magatartását, az okozott sérelem jóvátételét és a sértetti közrehatást egybevetve kell állást foglalni [BJD 9986., BH 1983.22.].

[29] A fellebbviteli bíróság megállapította, hogy az I. rendű vádlott szolgálati ideje alatt több elismerésben részesült, fenytve egy alkalommal volt, elöljárója szorgalmas, aktív, önmagát fejlesztő, motivált, felelősséget is vállaló rendőrként jellemezte. A bűncselekmény elkövetése óta vele szemben újabb eljárás nem indult. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az I. rendű vádlott az eddigi rendőri szolgálati előélete alapján a fegyveres testületben megtartható, ezért őt a Btk. 102. § (1) bekezdése alapján előzetesen mentesítette a büntetett előélethez fűződő hátrányos jogkövetkezmények alól.

[30] Összességében tehát az így kiszabott felfüggesztett szabadságvesztés, a Btk. 136. § (1) bekezdés a) pontja szerinti rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetéssel együtt igazodik ténylegesen az I. rendű vádlott személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához, és együttesen szolgálják megfelelően a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célokat. A törvényszék katonai tanácsa a Btk. 139. § (1)-(3) bekezdéseire figyelemmel helyesen alkalmazott 1 év rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetést az I. rendű vádlottal szemben, hiszen cselekménye a rendfokozat tekintélyének sérelmével járt, de lefokozásra nem volt szükség.

[31] A másodfokú katonai tanács ugyancsak egyetértett a fellebbviteli főügyészség azon álláspontjával, mely szerint a II. rendű vádlottnál törvényesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a Btk. 33. § (4) bekezdését a két évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett katonai vétség tekintetében, azonban eltúlzottan alacsony mértékben határozta meg a kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek számát, mert az nem tükrözte az elbírált katonai vétség tényleges tárgyi súlyát. Az egyéni visszatartás keretében számba vehető katonai nevelőhatás maradéktalan elérése végett az álbajtársiasan, a rendőrtársát a büntetőjogi felelősségre vonás alól menteni igyekvő, szolgálati esküjével szembe helyezkedő II. rendű vádlottal szemben katonai mellékbüntetés kiszabását is szükségesnek találta. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a II. rendű vádlott büntetését 200 napi tétel, napi tételenként 1500 forint pénzbüntetésre és a Btk. 136. § (1) bekezdés b) pontja és a Btk. 140. § (1a) és (2) bekezdései szerint 1 év soron következő fizetési fokozatra előírt várakozási idő meghosszabbítására súlyosította.

[32] Álláspontja szerint a pénzbüntetés felemelt napi tételeinek száma a II. rendű vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyához, a pénzbüntetés napi tételéhez a törvényi minimumban rendelt összeg pedig a II. rendű vádlott egyéni anyagi teherbíró képességéhez igazodik. A katonai mellékbüntetés alkalmazásával a II. rendű vádlottnak az előre sorolását hosszabb várakozási idő eltöltésével kell kiérdemelnie.

[33] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint az így kiszabott pénzbüntetés és katonai mellékbüntetés igazodik ténylegesen a II. rendű vádlott személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomatékához, és együttesen szolgálják megfelelően a Btk. 79. §-ában megfogalmazott büntetési célokat.

[34] A fellebbviteli bíróság a Btk. 50. § (4) bekezdése alapján engedélyezett részletfizetést a II. rendű vádlottnak a pénzbüntetés megfizetésére, és a Btk. 51. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése, illetve az egy havi részlet megfizetésének elmulasztása esetére a pénzbüntetés fogházbüntetésre történő átváltoztatásáról.

[35] Észlelte továbbá a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék katonai tanácsa számítási hibát vétett, illetve tévedésből egyetemlegesen terhelte a vádlottakra az I. rendű vádlott tekintetében kirendelt védői díjként és az igazságügyi orvosszakértő díjként felmerült bűnügyi költséget is, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az eljárás során felmerült – a Be. 453. § (1) bekezdése alapján helyesbített - 280.998 forint bűnügyi költségből a Be. 574. § (1)-(3) bekezdésére figyelemmel az I. rendű vádlottat külön 62.720 forint, míg a Be. 574. § (4) bekezdése alapján I. és II. rendű vádlottakat egyetemlegesen 218.278 forint bűnügyi költség megfizetésére kötelezte.

[36] A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[37] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 599. § (1) bekezdésén és a Be. 606. § (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2024. október 16.

Dr. Török Zsolt hb. dandártáborok s.k.
a tanács elnöke

s.k.	Dr. Mészáros László hb. ezredes s.k.	Dr. Szabó Éva hb. ezredes
bíró	előadó bíró	

A Szegedi Törvényszék Katonai Tanácsának Kb.I.61/2023/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának 6.Kbf.33/2024/14. számú ítéletében írt változtatással vádlott1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű és vádlott2 rendőr őrmester II. rendű vádlott tekintetében 2024. október 16. napján jogerőre emelkedett és az vádlott1 rendőr főtörzsőrmester I. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés kivételével végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2024. október 16.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.
a tanács elnöke